wõtmata küsimist kuulsid nägu õra, nüüd ei julgu sannast nõllägi tulla. Noa pennina seest koolt, sanna suralo võõra ette, nüüd magasina pääl öid. Ka herr läks oma näsinikse sunnid omma kalesskake, ja heidas sisse magama, kuna raeu kutsar paki pääle istma, ja tedä valama jäi.

Weel suure ralgõga jules papikõnõ uma kladrõskaga sannast ülla tulla, mäele minnä; sest aig naas kõigega kätte jõudma suna naja kerikohe minnä. Pühapäew olli ja käsk.

Kutsarile tulli tahtmata talupoja ütlemine meelde: „Läzza omma poolõ ulli, papi otlani ulli!" —

Vana horinn rüsi perrä ei keõne ka jüngi jätse inne üles, kui suure jõõnaja aigu. Nüüd tõina külõneke kõik oma kohtõjõ herrä ette, kolerka mann, ker paar tükka, kõige tublimbiss rällä ralite, heite kalli hinna mast, et sis noa ka hõa olisi, nüüs kutsar nema kolerka ette jäid. Nüüd üks jätse jällegi joita, nüüga sunu tie tõmar tahah.

15. Herr ja kutsar.

Herr jõit unna kutsariga linna, kon päale muu töö ja tõimetuse, ka üts tuon pidi ostetama. Kutsar olli muidogi kõigu arjuk leyija ja tallitaja, nii ka ostmise man. Kõige ennine herrä käsk: „Osta üts rahtkõnõ luon!" Kutsar läts ja ost boga, tulli kõigega herrä mano, ker küsse: „Kui palgõ temä mastap?" Kutsar ütel õigusti: „Üks rubla viis kümmend kopika!" „Ei, ei, see ei kõlba!" tänitas herr vasta, „see on liig otsa ja halw."

Kutsar pidi nüüd luon müüjale tagasi minnä, ent häpe olli nuod ka tetä. Ta kaue mõne kõrra aigu linna pite, nüüs tulli tus-fama kogaga tagasi, nüüs herr küsse jällegi „Noh, kui palgõ temä mastap?" Kutsar koste: „Kolm rubla!" Herr jällegi mõrgi omma näsko ja ütel käredalt: „Ei, ei see ei kõlba! Ostat sis osta kõrraline!" Nüüga innegi marsse ka nüüd kutsar oma kogaga mõnõ mulkka kolga-nulga läti, nüüs tulli peremaga tagasi. Jalki küsse herr: „Noh, kui palgõ see mastap?" Kutsar koste pelgelult: „Oh, herr, sest marsi ma pallo: täüs wõr rublid!" „No noh, noh, see on ka hää! Mis kallis see kaunis. Wii pidi ja jo enne ostma!" Kutsar sai herrä käsk kui maast küse 3 rublit 50 kopikat, nüüs mõtel wiel tenor pääle kingitusi: „Kor ei ole õigõ et jäzza poolõ ulli omma. —

16. Heidra naase jõsar.

Suwine päw paist õige polevaste. Seda armsamb ja paremb olli jalotamine mõisa wiru aigok, kon suurde kahoride puije all, patteermise tee wilu teen, õigõ meeleperälise, mõisa jõggul käiwä olliwa. Eheid käwe jääl ka mitu paari. Wana herr pattüre uma prowwega, preili, tõiste preilidega, nuor herr jalo uma linast tulnu jõbraga. — Ent suurõ mõisa mees pääl pattüre ka tutlew immer omma 12 ne nõrjaga. Ka neil olli polewa päärä käsk, kuia kõrwa paista. —

Kui kõik nii olli, — tulli ka üks suur karmondsik mõisahe läts mees pääle, immise lõkkohe, wõtt kübära pääst, ja kumard immist maani, mitu ja mitu kõrda, kon mau ta ka tatjamisi esi kendäga kõnõlõs. — Säzza kaiwa ja naaziwa rumalat talupoiga, ker immist kumardeles. Ent mies es panõ jälkju naasu tähelegi, enge kumard ikka peredat immise edesi.

Wana herr küsse: „Hõi, kuulõ sina rummal talupoig, mis peräst ja mino immist kumardad?" ehkandlikult teeb karmondsik mõisa jälsu, ja ütel neile wastuden: „ehmsa herrä! Ma palle sun omma naase jõsard kindlä poolõ kostile, kõiki tiina tütarde ja poigega." Herr jäi mõtlema. Seräst küsse ta tõemeelelidult: „Kuulõ mies! Kar mino immise sis õigeke sa naase jõsar om?" „Õigõhõ küll, ewwa herrä", koste karmondsik, „ma palle sis hääd herrä nii armulise olla, ja tedä meie poole kostile lubada!" Herr küsse: „Kui kaugõk sa kodo sis om?" „Saa nii wasta 12." koste karmondsik. Herr ütel: „Nojah, sinnä ei saa tema jo ommi nelä nädali sannaste poigega jalgsi minnä, paja kõtsene pleane ette karke panda, immise kõiki poigega sinnä sise wõtta, — sis wõip ta mino peräst na minnä. Ent tos temä paari päiwi peräst tagasi. Ega jo talupoig ülelõjo kawwa ei jõuwa pitä!" — Karmondsikun jõu sai enämb kui rõõmsen selle kalli ormu esse, et kelde herr ka naasejõsarele kobesse ond küllä õita. Ta and herrä jalale armulikult sunu, ker jalapääle ütele teendrile käsu and, kolesst õigi rubtu plaani ette panda. See sündi pea. Nüüd kutsuti ka tõise teendri kohto, nüüs neide abil mõtelisuur nelä aastane mõisa immise, kõiki omma poigega randreke, ja saadeti sis jõsare poolõ kostile minemia. —

Teenlikult jätt karmondsik mõisa tagasa, nüüs tulli